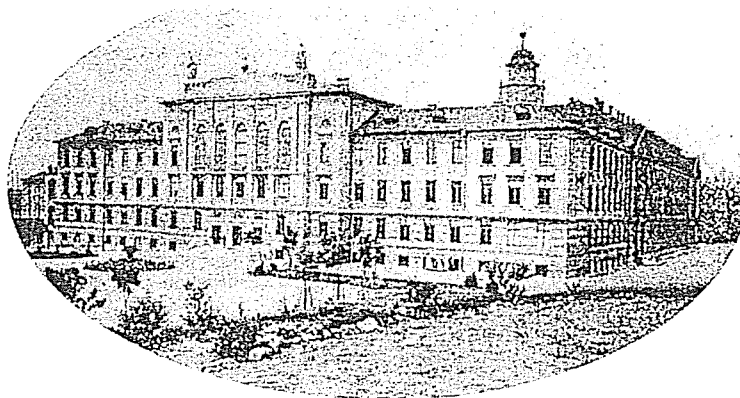

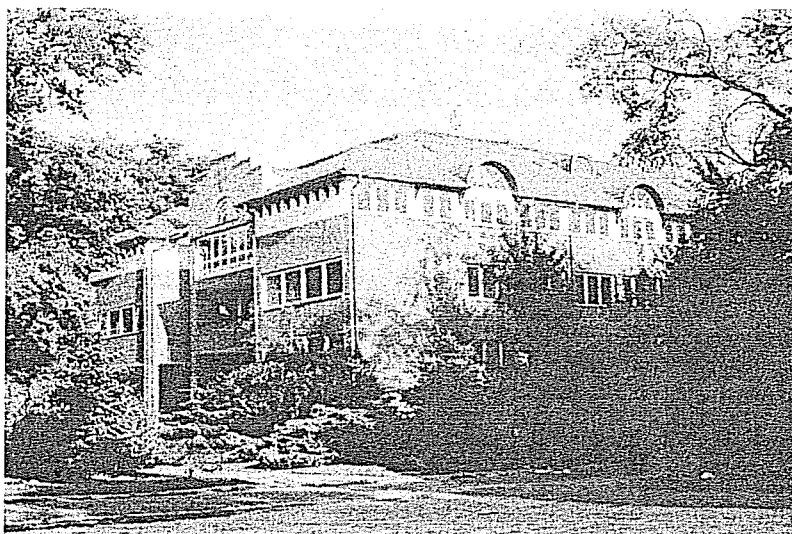

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2005.

I. félév

Viharfelhők felettünk!

1990 – a politikai fordulat – óta nem érte olyan támadás a Magyar Római Katolikus Egyházat, mint napjainkban. Ugyancsak támadás éri a többi történelmi egyházat is, de az elsődleges célpont a Római Katolikus Egyház. A funkcióban lévő miniszterelnök a támadás vezetője. A kisebbik koalíciós párt már korábban is támadott bennünket, de most, hogy a miniszterelnök megadta a jelet, ez a támadás jelentősen felerősödött a részükről. Támadásukkal rossz hírbe akarják hozni az Egyházat. A kisebbik – liberális – párt az egyházak iskola-fenntartási jogát is el akarja vitatni.

A katolikus iskoláknak joggal járó állami támogatást csökkentették, amikor is az egyházi iskolák ugyanolyan oktatási feladatot látnak el, mint a többi nem egyházi fenntartású iskola.

Látva a fentieket, el kell határoznunk és meg kell fogadnunk, hogy iskoláinkat minden módon védelmezni fogjuk. Így mindazoknak, akik az egyházi iskolák ügyét szívükön viselik – egykori diákjaink, mostani diákjaink szülei – össze kell fogunk.

Kérjük az Istent, hogy segítsen bennünket ebben a küzdelemben, és hogy oszlassa el a felettünk lévő viharfelhőket.

*Eördög László Benedek O. Praem.
a Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület elnöke*

Ave Maria

(Walter Scott verse, Schubert ennek szövegére szerezte közismert Ave Mariája zenéjét)

Ave Maria, fényes Ég!
Figyelj szüzed bús jajszávára,
ki elhagyottan sír feléd!
Hozzád indul pihenni vágya.
Békét lelünk az éjszakában,
s gonoszság addig nincs velünk.
Gondok zokognak az imában,
ó, Mennyei Anyja, szenvedünk!
Ave Maria!

Ave Maria, tiszta Lény!
Míg nyugszunk rideg sziklaszirten,
virrasztol kínunk éjjelén,
s meghitt lesz álmunk máris itt lenn,
mosolyod lágy rózsavirága
illatozza az égi ízt.
Ó, Szűz, tekints e földi lányra,
és szenvedésében segítsd!
Ave Maria!

Ave Maria, Szűz Anyánk!
Életünk minden rossz lidérce
eltűnik és nem tör reánk,
távol tartja szíved kedélye.
Sorsunktól nem kérünk kegyelmet,
fájdalmunk Te vigasztalod.
Atyjáért könyörög a gyermek,
S mély bánatát meghallgatod.
Ave Maria!

(A verset iskolatársunk, Csillik Mihály fordította. Az ének német szövege ismert, a magyar fordítás nem.)

Gyorgyevecs Sándor unokájának köszönő levele

Tisztelt Választmány, kedves Öregdiákok!

Engedjék meg, hogy mint tiszteletbeli tag, és mint „nevezett utód” köszönetemet fejezzem ki az Önök számára!

Nagypapám, Gyorgyevecs Sándor, az 1931-es, elsőként érettségizett évfolyam felelőse, nem sokkal az idei gödöllői Szent Norbert-napi ünnepség után hunyt el. 92 éves volt. Az egyik legöregebb öregdiák!

Az a szeretet és odaadás, amivel a közös ügyet – talán fogalmazhatok így: mindannyiunk közös ügyét – szolgálta, a premontrei szellemiség visszacsempészését egy olyan társadalomba, melynek az igazi keresztény értékek iránti fogékonysága jócskán megkopott e fájdalmas évtizedek alatt, valamennyiünk számára példa értékű lehet!

Mindazok, akik ma itt ülnek, és azok is, akik nem lehetnek már velünk, hatalmas dologra vállalkoztak! Újrateremteni mindent, ami Önök számára az alapokat, a gyökereket jelentették. A munkájukkal és áldozatkészségükkel elért sikert pedig mi sem mutatja jobban, mint azon öregdiáktársak lelkesítő jelenléte és tevékeny szerepvállalása az egyesület munkájában, akik immáron az újra épült Gödöllői Premontrei Gimnázium falai között tették le érettségi vizsgájukat.

Én azonban most mégis valami másért szeretnék köszönetet mondani. Olyasvalamiért, amire talán nagyon kevesen gondoltak akkor, amikor az újjáépítés szándékával, a rendszerváltás után, Fényi Ottó vezetésével megkezdték fáradságos munkájukat.

Az Egyesület, a Premontrei Öregdiák Egyesület, mely eszköznek tűnt a feladatok ellátásához, céljá is változott! Egy idős ember céljává, mely nagyon sokat jelentett neki! Hitet adott. Hitet abban, hogy van miért felkelni, tenni, fáradozni és bizony van még egy hely, ahol igazán számítanak rá!

Az utolsó napokban is terveket szőtt! Szeretett volna ellátogatni Geras-ba, Közép-Európa egyik legszebb premontrei rendházába. Katalógusokat, prospektusokat nézegetett. Kérte, egyeztessek időpontot az ottani Perjel úrral, mert okvetlen beszélni szeretne vele! A gondolat, hogy újabb helyre juttathatja el ezen kicsiny közösség nagyszerű tettének hírét, már boldoggá tette.

Ezt a boldogságot szeretném megköszönni Önöknek!

Köszönöm, hogy bearanyozták drága nagypapám, Sándor bácsi elmúlt éveit, és egyben további sok sikert kívánok az Egyesület munkájához!

Öszinte tisztelettel:

Dr. Gyorgyevecs Benedek

1931-es évfolyam tiszteletbeli tagja

Budapest, 2004. november 23.

(az őszi választmányi ülésen unokatestvére olvasta föl e levelet)

Búcsú Windisch-Graetz Vincétől

Fél évvel az évfolyamfelelős Gyorgyevecs Sándor elhunyt után érkezett Bécsből évfolyamtársának halálhíre. Dr. Windisch-Graetz Vince ez év január 19-én, szentségekkel megerősítve halt meg Bécsben. Február 2-án helyezték el hamvait a családi sírboltban, a Lajta-menti Trautmannsdorfbán.

Körlevelünkben nemrég közöltük életútját, melyben többek közt azt írja, hogy „a Teremtő saját életében is elhalmozott meg nem érdemelt ajándékokkal”. „Szellemi téren jóindulatú, kedvező sorsom – kétségtelenül felsőbb irányításra – két nagyon értékes adománnyal ajándékozott meg: egy vallásos, illetve hittörténeti olvasmánnyal, és egyházunk egy ismert misztikus előadó-írójával létrejött találkozással.” „Az isteni gondviselés kegyelme, hogy sorsom időben idehozott (Bécsbe), és sok évig lehetővé tette, hogy családtagjaimat életük végéig elkísérhettem! Az isteni gondviselés sokszor megmentett veszélyes helyzetekben vagy rossz döntések választásától! Ezt most, öregségemben láttam csak be! Alázattal mondok köszönetet ezért a meg nem érdemelt jószágért, és kérem a Mindenhatót, hogy csak addig maradhassak e földön, míg képes vagyok céljait szolgálni.”

Az előbb említett életrajzi írását 2002. július 29-én fejezte be. Az Úr még két és félévet adott neki, hogy céljait szolgálja! Szeretettel és köszönettel veszünk búcsút tőle, aki Egyesületünk jótévedőjeként sokszor támogatta céljainkat. Hisszük, hogy az Úr kegyesen befogadja őt országába!

(a Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület nevében Mayer László)

Búcsú Szentpétery Gézától

Ez év elején, január 9-én halt meg az 1936-os évfolyam felelőse, dr. Szentpétery Géza, eredeti nevén Scossa Géza. Az ebben az évben megjelentetni tervezett következő emlékkönyvünkhöz öregdiák-társunk leírta családjának eredetét és saját élete történetét. A megjelenést sajnos már nem érthette meg.

Alábbiakban egy rövid részt idézünk a közeljövőben megjelenő könyv számára készült írásából.

„A Scossa család az 1600-as évek végén Rómából Nagykanizsára költözött, majd az 1700-as évek elején Budavárban telepedett le. A budavári polgárjogot Petri Scossa szerezte meg 1708-ban. Szüleim 1913-ban esküdtek meg a brassói Szent Mihály templomban. A házasságból elsőként Zoltán bátyám született 1915-ben, Erzsébetvárosban. Én 1918-ban Kolozsvárott születtem. Édesapám a háború után Medgyesre költözött, ott született 1921-ben Pál Dezső öcsém. 1925-ben kiraktak bennünket Erdélyből a románok. Ezután Gödöllőre költöztünk, itt több helyen laktunk. 1927-ben megszületett Piroska húgunk. A negyedik elemi után kerültem a Premontrei Rend Szent Norbert Gimnáziumába. A gimnáziumban nyolc éven át Dr. Szopek Loránd volt az osztályfőnökünk. Jó pedagógusként él bennem emléke, ő volt a cserkészcsapat parancsnoka is. Mind a hárman fiúk premontrei diákok és cserkészek voltunk, Zoli bátyám Buczkó Emil parancsnok vezetésével részt vett az 1929. évi Birmingham-i jamboreen, és mindhárman részt vettünk az 1933-as gödöllői jamboreen. (A 2. Emlékkönyv 34. oldalán a „Hárman voltunk” c. visszaemlékezésben mi is szerepelünk.)”

Az Öregdiák Egyesület létrejötte után lelkesen részt vett az Egyesület munkájában, több éven át ő volt az évfolyam felelőse, a választmányi ülésekre 2003-ig mindig eljött. 2004-ben már nehezen mozgott, ezért kérte, hogy az évfolyam tagjaihoz központilag küldjük el a körleveleket. Halála mégis váratlanul ért.

Február 8-án vettünk búcsút tőle, hamvait az óbudai temetőben helyezték örök nyugalomra. Őszinte szeretettel emlékezünk rá, és reméljük, hogy az Úr megadja neki az örök boldogságot.

Dr. Rózsa Miklós emlékére

Korábbi körlevelünkben megírtuk, hogy a gimnáziumunkban 1942-ben érettségizett öregdiáktársunk 2003 júniusában elhunyt. Most került a kezünkbe a Kanizsa c. lap. 2003. július 3-i számában megjelent róla szóló megemlékezés. Ebből idézünk néhány gondolatot.

Rózsa Miklós történész volt, aki 1924-ben született Budapesten. A gimnáziumi érettségi után jogi és bölcsész diplomát szerzett. Előbb a Fővárosi Tanács Igazgatási osztályán és az Országos Idegenforgalmi Tanácsban jogtanácsos, majd a Belkereskedelmi Minisztériumban minisztériumi tanácsos volt.

1986-ban nyugdíjasként Nagykanizsára költözött, azóta a város történetének kutatásával foglalkozott. Munkássága eredményeként jelent meg Nagykanizsa városi monográfiájának első kötete, amit feleségével együtt ő szerkesztett. A könyv többnyelvű összefoglalóval, továbbá földrajzi, személy- és tárgymutató rendszerrel is rendelkezik. A második kötetet sajnos már nem tudta befejezni. Tagja volt a Veszprémi Akadémiai Bizottságnak. Szűkebb szakterülete a kézművesipar és a XVII-XVIII. sz. kanizsai gazdaság ill. közigazgatás története volt. Nagykanizsa önkormányzata 2001-ben a város kultúrájáért végzett munkáját értékelő kitüntetésben részesítette. Tisztelői 2003. június 25-én búcsúztatták a nagykanizsai temetőben.

Gerencsér Tibor cikke alapján

Megjelent Pintér József: „Gyógyítás és erkölcs” c. könyve

A szerző egykori diáktársunk, az 1948-as évfolyam tagja, urológus professzor, az MTA doktora. Az 1999-ben, Debrecenben megjelent „Életem és az urológia” c. könyve után 2003 karácsonyára adták ki (Kairosz Kiadó, 305 oldal) fenti című művét. (A 2001-es „Fácánosi diák- és tanáremlékek” c. könyvünk két írást is tartalmaz az „Életem és az urológia” c. könyvből.)

Új könyvéhez a szívsebész Papp Lajos professzor írt előszót. Az ez előtti oldalon olvasható, hogy kinek ajánlja a szerző művét: „Orvosoknak, betegeknek, a jelen és a jövő alakulásáért felelősséget érzőknek ajánlom örök erkölcsi törvények értékeinek megőrzéséért esdő írásomat.”

A mű első részében – mintegy 100 oldalon – tömör, történeti áttekintést nyújt az erkölcsi értékrend és az orvoslás összefüggéseinek alakulásáról az ókortól a legújabb korig. A második részben az urológiai klinikákon (Budapest, Pécs, Debrecen) és a Borsod-Abaúj-Zemplén-megyei Kórház Urológiai osztályán, illetve az Országos Urológiai Intézetben tevékeny, közel félévszázadnyi szakmai élete során tapasztalt, újra és újra felmerült, kb. 70 orvost és beteget egyaránt foglalkoztató kérdéssről fejti ki a keresztény moralitást képviselő, elismerésre méltó álláspontját.

Dr. Varga István

LEVÉL KASSÁRÓL

15 évvel ezelőtt értesítést kaptunk, hogy Gödöllőn a volt premontrei gimnázium növendékei megalapították öregdiák egyesületüket. 1990 júniusában felkerekedtünk kassaiak, hogy felvegyük a kapcsolatot. A gödöllői találkozó bensőséges, szívet-lelket melengető légkörének hatására a következő évben, rendhagyó módon mi is megrendeztük első találkozóunkat. A kassai öregdiákok négy útkereső és alapító tagjai voltak Eschwig-Hajts Kornél, Magyar Ferenc, Csiszkó Ferenc és jómagam.

15 év nagy idő, az akkor elsőosztályos alapfokú iskolás kisfiú ma már egyetemista vagy katonaviselt nagykorú fiatal férfi lett. De nemcsak az évek, hanem az átélt események számát tekintve is hosszú ez a kor. A lelkes és áldozatos munka eredményeként Gödöllőn felépült a kápolna, az iskola, él a premontrei rend. De szomorú szívvel eltemettük mindezek megálmodóját és megvalósítóját, a nagyon szeretett és tisztelt Fényi Ottó perjel - igazgató urunkat.

Kassán és Jászóvárott újra alakult a premontrei rend, és ennek megtartásán és felvirágoztatásán hősies munkát folytat Bartal Károly Tamás apát úr. Novíciusok jönnek - mennek, a létszám csak nagy nehezen bővül. A „hatalom” most is mostohán kezeli a rendet úgy anyagilag, mint erkölcsileg. Ennek ellenére látható eredményei vannak: működik a rend, vannak kiváló papjai, megújult a leleszi prépostság gyönyörű kápolnája, visszakertült a premontrei rend birtokába a kassai templom, és él Jászóvár. Mi öregdiákok első látogatásunk óta minden éven eljövünk Gödöllőre, hogy fenntartsuk kapcsolatainkat és erőt merítsünk, biztatást kapjunk nem könnyű munkánkhoz. Azóta barátság alakult ki köztünk, igaz testvériség, és így sikerült kiszélesíteni a kört a budafoki, nagyvárad, rozsnói öregdiákokkal is.

Idén 15. találkozóunkat tartjuk, amely felér egy kisebb jubileummal. Szeretnénk áttekinteni az eddig eltelt időt, kiértékelni az elért eredményeket. De ezzel egybeesik egy másik igen fontos jubileum is: 100 éve, 1905-ben nyílt meg az újraépített premontrei gimnázium dr. Takács Menyhért akkori jászóvári apát kezdeményezésére. Ennek padjait koptattuk mi, mai öregdiákok és hálás szívvel emlékezünk szeretett Alma Materünkre. És hogy még további alkalmunk legyen az ünneplésre, megemlékezünk Mécs László pap-költőnk születésének 110. évfordulójára is.

Találkozóink idén június 24, 25 és 26-án lesz, melynek végleges és részletes programját írásban megküldjük. Örülünk, hogy újra találkozhatunk úgy Gödöllőn, mint Kassán kedves öregdiák társainkkal.

Czima György kassai premontrei öregdiák

Levél Nagyváradról

- November végén ünnepélyes keretek között, a zsúfolásig megtöltött Városháza dísztermében átvettük dr. Károly Irénnek a város post mortem díszpolgárává avatásáról szóló diplomát, amelyet azután átadtunk az Apát úrnak.
- Decemberben megtartottuk a két évenként esedékes tisztújító gyűlésünket. Ezen a Magyarországra áttelepülő Kasza Árpád helyett Vonház Antalt választottuk titkárrá.
- Decemberben illetve februárban Családi Mikulásnap és Farsangi összejövetelt rendeztünk kitűnő hangulatban, Hajdu Géza színművész vidám műsorával.
- Részt vettünk januárban a Magyar Kultúra napi rendezvényeken az Ady Líceumban és a Szigligeti Színházban.
- Áprilisban a "Váradinum ünnepi hét" alkalmával egy emlékünnepélyt szándékoztunk rendezni a Tibor Ernő Galériában a következő címmel: Festőművész premontrei tanárok és diákok. Mikes Ödön és Udvardy Ignác tanárok, illetve Szinyei Merse Pál diák működését ismertetjük. A Szent László Gimnázium növendékei zenés, verses összeállítással színesítik a műsort.

Pásztai Ottó nagyvárad, öregdiák

Rozsnyói beszámoló

Több évtizedes hagyományunknak megfelelően most is minden hónap első csütörtökén találkozunk a Gellért szálló sörözőjében, együtt a Rozsnyón diákoskodó kereskedelmistákkal. Egyetlen még élő szeretett tanárunk, Borovi József (aki annak idején a 40-es évek kezdetén hittant tanított nekünk) nagy örömünkre rendszerint részt tud venni ezeken az összejöveteleken. A rozsnyói polgármester (Kardos Ferenc) szintén gyakori vendégünk, s ha Rozsnyóra látogatunk, szeretettel gondoskodik rólunk, szervezi programjainkat. Két osztálytársunk (Hodinka Hilda és Szerémi László) rozsnyói illetőségű, ők gyakran járnak haza rokon látogatásra, és tartják a kapcsolatot ott élő osztálytársainkkal. Itt kell megemlíteni, hogy a Rozsnyón lakó Cseh Iván diáktársunk az elmúlt év végén sajnos meghalt, ő nagyon hiányozni fog nekünk, hiszen valamennyi ottani látogatásunkkor házigazdaként szerepelt és ápolta ottani emlékeinket.

Az itthoni premontrei gimnáziumokkal is tartjuk a kapcsolatot, meglátogattuk a szombathelyi és a kesztelyi iskolát, a csornai prépostságot, emellett a nagyváradiakkal is élő kapcsolatunk van.

Örömmel látjuk a gödöllői premontrei gimnázium látványos fejlődését és az országban való népszerűségét, s mint volt premontrei diákok erre igen büszkék vagyunk. Így azt is látjuk, hogy a premontrei szellemiség változatlanul hat, él sőt a mostani fiataloknál tovább fejlődik, az összetartozás érzése elevenen működik. Jó ilyen közösséghez tartozni, melynek hazánkban már majdnem ezeréves hagyományai vannak.

Ezt ápoljuk mi is, a további időkben is!

Dr. Simon József

Budafoki hírek

Premontrei Öregdiák Egyesületünk rendszeresen tartja összejöveteleit a hónap minden második keddjén.

Nagy örömünkre szolgál, hogy régi tanáraink közül szinte minden találkozón megjelenik Hűvösvölgyi Pál (85 éves) premontrei paptanárunk, valamint Korsós Ferenc (92 éves) világi tanárunk, aki pedagógusi tevékenységét gimnáziumunkban fejtette ki nyugdíjba vonulásáig.

Hála Istennek mindketten igen jó szellemi és fizikai állapotnak örvendenek.

Iskolánk első igazgatójának, Kolumbán Virgilnek síremlékén aranybetűkkel kijavítottuk az igen megkopott sírfeliratot.

Fleck Ottó

Felhívás az új Emlékkönyv átvételére

Úgy tervezzük, hogy a június 4-én tartandó Szent Norbert ünnepre elkészülő új Emlékkönyvet ott adjuk át a jelenlévőknek. Kérjük ezért öregdiáktársainkat, hogy mindenképpen jelezzék vissza az ünnepségen való részvételüket. Ez megkönnyíti a kötetek előkészítését a személyes átadásra.

Akiktől nem kapunk értesítést, illetve akik nem vesznek részt az ünnepségen, azoknak az ünnepség után fogjuk postára adni és elküldeni a könyvet, ami természetesen hosszabb idő és nagyobb költség lesz.

Várjuk szíves értesítéseket.

Az Egyesület vezetősége

Nyolc esztendő (huszonöt konviktor élete dalokban)

Ezzel a címmel adtak ki a Gödöllői Premontrei Szent Norbert Nevelőintézet 1938-ban érettségizett növendékei egy füzetet, amelynek ajánlása a következő:

A leghálásabb tisztelettel és fiúi szeretettel ajánljuk e nótákat főtisztelendő SUTA EVERMÓD osztályfőnök és prefektus urunknak.

Az előszóban olvashatjuk e dalok keletkezését. A Fácános lombjai alatt együtt ülünk ... Valaki egy ismert nótát dúdol, a másik máris új szöveget „komponál” hozzá. Ez is mond egy szót, az is, és kész az új nóta. Ha örömünk volt, vidáman énekeltünk, ha bánatunk volt, szomorúan, *de akkor is énekeltünk!*

E füzetben 24 nótát (8 év történetét) gyűjtöttünk össze, elsősorban magunknak, huszonötünk számára, de odaadjuk mindenkinek (szülőknek, tanároknak, a többi diáktársaknak), hogy tovább éljenek e dalok, amelyek huszonöt fiú sok-sok felejthetetlen élményeként maradtak meg.

Mi pedig azt tervezzük, hogy a legközelebbi körlevelekben ezekből közöljünk majd részleteket. Így szeretnénk a múlt emlékeit megörökíteni és az utókornak továbbadni.

A Körlevél szerkesztősége

A NAGY VETÉLKEDŐ

2004. október 21-én került megrendezésre iskolánk alapításának 80. évfordulója alkalmából szervezett rendezvénysorozat részeként az első nagysikerű iskolatörténeti vetélkedő.

Az iskolai és a premontrei múltról emlékező verseny küzdelmei két csoportban zajlottak, és az eredményhirdetéskor is külön értékelték az alsó négy évfolyam – nevezzük őket „kisebbek”-nek – és a felső négy évfolyam – a korábbi logikát követve a „nagyobbak” – eredményeit.

A vetélkedő az írásbeli fordulóval indult, amelynek megírására a nagyobbak – L. Barna tanár úr szóhasználatával élve – tüntetőleg levonultak a könyvtár helyiségébe, hiszen a Fényi Ottó teremben már a kisebbek várták kiéhezve a feladatlapokat, így ott nem volt helyük. Meg is lett az eredménye, ugyanis minden csapat csak úgy szárnyalt a Zsigmond Zsolt tanár úr és Timi néni által kiöltött igen ravasz feladatlapok kitöltésekor.

Ezután következett előbb a kisebbek, majd a nagyobbak számára a rettegett szóbeli forduló, amit Timi néni vezetett, Vágó Istvánt megszegyenítő profizmussal. A csapatok egymás utáni feleleteit rögtönítelő bíróság módjára azonnal értékelte a végig a helyzet magaslatán álló zsűri, amelynek Vancsó Jutka néni, Péter atya, Várady-Brenner András öregdiák és Janda Géza tanár úr voltak a tagjai. A helyzet feszültségét a maroknyi közönség lelkes és éber figyelmén kívül az is fokozta, hogy az éppen felelő csapatok hibáira könyörtelenül lecsaptak a rivális gárdák, és máris rabolták a pontokat. A feleletek után vetített képek felismerése következett, és amikor azt hittük, hogy már nem érhet meglepetés minket, megrázó események tanúi lettünk. Két olyan kép következett, amelyen előbb négy nő, majd négy férfi tanárunk arcárszleteiből összeállított portré volt látható. S a látványtól nem lehetett szabadulni, úgyhogy maga a feladat, hogy fel kell ismerni őket, már mellékesnek számított. Azonban a képek okozta sokkhatásból hamar magukhoz tértek a csapatok, csak hogy hiába, mert a vetélkedő tragikus hirtelenséggel véget ért. Ekkor vettük észre, hogy hoppá, már tényleg letelt az a két óra, amely a verseny idejét jelentette.

Másnap tudtuk meg, hogy a vetélkedőt a 8.a és a 12.a csapata nyerte, de a jó hangulatú versenynek – szégyentelenül leírom ezt a hihetetlenül nagy közhelyet, hogy – csak győztesei voltak.

Bárdy Tamás

Világbajnok osztálytárs

Fal felőli padsor, harmadik pad. Itt ül a 12. a osztály vívója, a már eddig is igen szép eredményeket elért Gémesi Csanád. Már ötödikben is tudtuk róla, hogy versenyszerűen űzi ezt a sportágat, hiszen a Gémesi család hagyományaihoz híven, immár 11 éve a GEAC kardvívócsapatának tagja.

Mi, az osztálytársai az együtt eltöltött közel nyolc év alatt már hozzászoktunk ahhoz, hogy néha egy-két napra vagy akár hosszabb ideig is hiányzik az iskolából. Ugyanis világversenyekre jár, amelyek keretében már fél Európát beutazta. Járt már Lengyelországban, Olaszországban, Bulgáriában, Portugáliában és ki tudja, még hol.

Természetesen a jó versenyeredményekhez a jó felkészültség is szükséges. Nem csoda, hogy reggelente igen gyakran hatalmas sporttáskával a vállán érkezik, mert heti öt alkalommal, hétköznaponként edzésre megy Budapestre. Nagyobb, nemzetközi bajnokságok előtt a csapattal „bevonul” a tatai vagy a dunavarsányi edzőtáborba, ilyenkor aztán egy jó hétig nem látjuk. Viszont a verseny után (jogosan) büszkén mutatja bronz-, ezüst- vagy akár aranyérmét. Ugyanis a sok felkészülés meghozza eredményét: 2003-ban a horvátországi Porečben rendezett Európa-bajnokságon harmadik lett csapatban, és ugyanebben az évben áprilisban, Tropaniban (Olaszország), a világbajnokságon szintén bronzérmes lett, de ezúttal egyéniben. 2004 áprilisában a bulgáriai Plovdivban érte el eddigi legjobb eredményét: a magyar csapat tagjaként aranyérmet szerzett, azaz világbajnok lett! Nem csoda, ha ezek után 2004 májusában az országos junior (a 20 éven aluliak kategóriája) ranglista első helyére került, amely helyet azóta is őrzi. November elején rendezett Európa-bajnokságon, melyet Espinhoban, Portugáliában rendeztek, Csanád egyéniben kilencedik, csapatban negyedik helyezést ért el.

Nagyszerű eredményei elismeréseként (az iskola történetében először fordult elő ilyen) kétszer is, 2003-ban és 2004-ben is ő kapta a „Jó tanuló – jó sportoló” kupát. Csanád ugyanis a sport mellett nem hanyagolja el a tanulást, bizonyítja ezt jó év végi bizonyítványai és a történelemversenyeken elért eredményei.

Többen ugrattuk, miért nem indul a 2004-es athéni olimpián. Ha ez fiatal kora miatt (ilyen versenyekre a felnőtteket viszik, Csanád még csak junior) most még nem is jött össze, bízzunk benne,

hogy 2008-ban, Pekingben már neki is szurkolhatunk, mondjuk a döntőben. Addig is sok felkészülés és – reméljük – további szép eredmények állnak Csanád előtt.

Gratulálunk az eddigiekhez, és további sikereket kívánunk!

Szakmány Csaba, 12. a

Egy alapító taggal kevesebben

Az 1992-ben újraindult Premontrei Gimnázium egyre gyarapodik, a tanulólétszám és a tanári kar nagysága is nő, mégis kevesebbek lettünk. Egy alapító taggal kevesebbek, hiszen Lakatos Lajosné Ica néni, aki 13 év óta tagja a Premontrei Gimnázium közösségének, hirtelen támadt, 2 hónapos betegségét követően, december 4-én itt hagyott bennünket.

Egész életében tanítónőként dolgozott, nyugdíjba vonulása azonban – másoktól eltérően – nem pihenést hozott számára, hanem új lehetőségeket és új feladatokat. Lányával Marikával, volt kedves tanítványunkkal együtt kezdte a Premontrei Gimnáziumot. Marika mint elsőéves, ötödikes kisdíák, Ica néni pedig mint a napközi, tanulószoba irányítója, a menza, az ebédelés szervezője. A tanulószoba eközben intézménnyé vált, ahol nemcsak a másnapi órákra készülnek a kisebb diákok, de Ica néni tudott a sorsukról, örömeikről-bánatukról, a gyerekek sokszor megosztották vele gondjukat-bajukat. Jó tyúkanyóként terelgette őket, olvasott nekik, uzsonnát készített, egyszóval iskolai nagymamájuk is volt, akinek szeretetét és szigorúságát egyaránt respektálták a tanítványok. A menza, az ebédelés elképzelhetetlen volt nélküle. Több mint 300 gyereknek irányítani az étkezését, hogy az mindig zökkenőmentes legyen, nem is olyan egyszerű feladat. A rend fenntartása mellett mindig volt a diákokhoz egy-két kedves szava, intelme, nevelő célzatú figyelmeztetése. Gondviselés azonban továbbiakban nem földi, hanem égi pályát szánt neki. Az iskola épületében kitettük mosolygós arcképét, hogy mindannyian így is el tudjunk búcsúzni tőle. A kép alatt látható gyászjelentésben mintha az ő szavait olvashatnánk. Egy mélyen hívő ember szavait, aki mindig, minden körülmények között elfogadta a Gondviselés szándékát, és megnyugodott Isten akaratában.

Miért sirattok? Hisz Isten arca volt,
Mely simogatón, hívón rám hajolt.
És én mentem. S most fényözönben élek,
És nem vagyok más, csak tisztuló lélek.

Ha emlegettek, köztetek leszek,
De fáj, ha látom könnyeteket.
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
Mert én már Istennél vagyok.

A továbbiakban kicsit vidámabb témákról lesz szó. November utolsó szombatján rendeztük, a hagyományokhoz híven a Szent István Egyetem aulájában, a XII. évfolyam szalagavató bálját. Az erről szóló beszámoló mellett, a decemberben megjelent Premix nevet viselő iskolaújságban olvasható cikkekből, versekből kínálunk egy kis válogatást. Az októberi Szülők Bálja műsoraként láthattuk először, majd februárban Gödöllő város közönsége is élvezhette a XII.A osztályosok színházi bemutatóját, Szakonyi Károly „Adáshiba” c. darabját. A gödöllői Szolgálat újságban Nádudvari Anna tollából jelent meg egy elismerő kritika, amelyet szintén olvashatnak az érdeklődők, az iskola életét bemutató írások között.

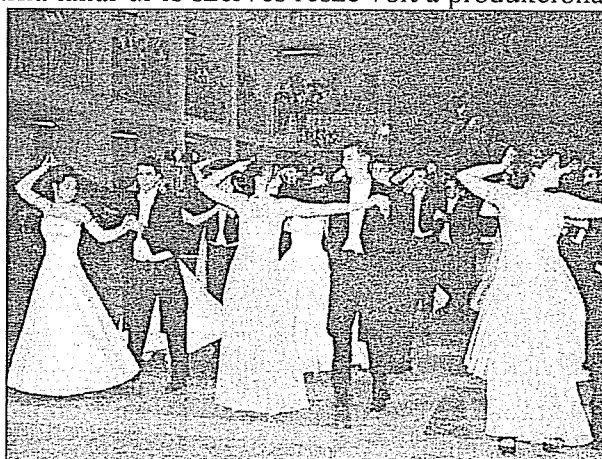
Bárdy Péter

Szalagavató

Az idei szalagavató november huszadikán került megrendezésre, a már jól bevált egyetemi aulában. A műsort az Igazgató Úr beszéde nyitotta meg, majd a két tizenegyedik évfolyam búcsúztató műsorát láthattuk. A „bések” zenés, táncos, verses és prózai elemekkel díszített programja után az „ások” kisfilmje következett, amelyben a két tizenkettedik osztály elmúlt nyolc illetve négy évének legjobban sikerült fotóit vágta össze fantáziadús zenei aláfestéssel.

A szalagtűzésekkel folytatódott a program, ahol minden tizenkettedikes diák és a két osztályfőnök is megkapta az iskola címerével díszített szalagot. Végül a műsort a tizenkettedik osztályok táncai és a közös keringő zárta. A táncokat idén filmzenék ihlették. Az „ások” a Maszk című film zenéjére táncoltak.

Különös eleme volt produkciójuknak Gazdag Balázs mint Maszk szőlőszerepe. Az „ások” a Dirty Dancing 2 - Havannai éjszakák című filmzenéjére mutatták be latinos egyveleget cha-cha-cha, salsa, rumba betétekkel. Osztályfőnökük Lencsés Barna tanár úr is szerves része volt a produkciónak.

A bál nyitótáncaként bécsi keringőt táncolt a két osztály közösen. Itt külön problémát okozott, hogy a „bések” klasszikus esküvői ruhában, míg az „ás” lányok az osztályfőnökük esküvőjére varratott aranyszínű koszorúslányruhában szerettek volna táncolni. De koreográfus-tánctanáraink Gaál Orsi és Kállai Ákos ezt a problémát is remekül megoldották, ezúton is szeretnénk köszönetet mondani munkájukért. Így a keringő méltó nyitótánc volt az éjfélig tartó fergeteges hangulatú bálnak.

Pénzváltó Zsófia XII.A

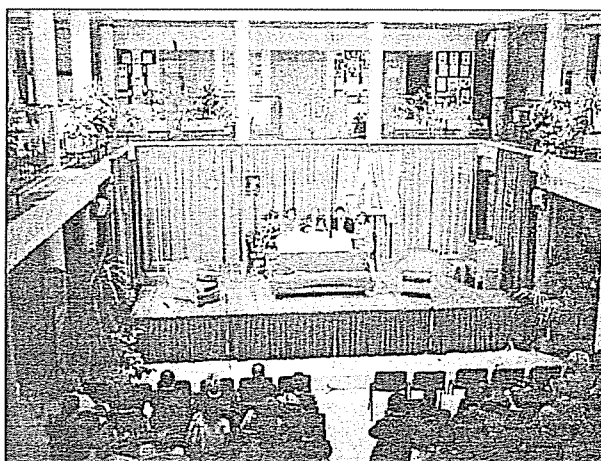
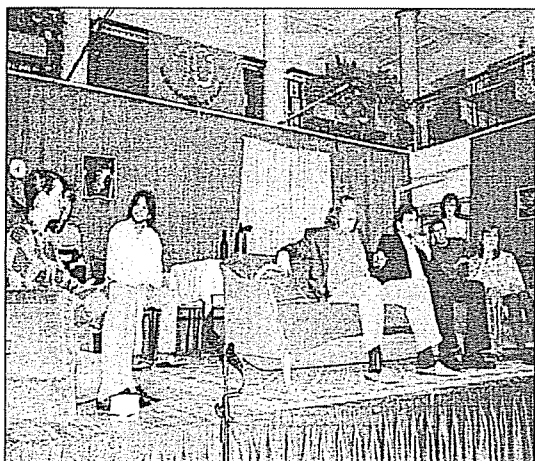
A Premontrei Gimnázium Színháza:

Ma is időszerű „Adáshiba”

Remek előadást láthattunk a Premontrei Szent Norbert Gimnázium nyolc diákjának előadásában, Szőnyi Gergely tanár úr rendezésében a Szent István Egyetem színháztermében. (Az épületnek még gimnáziumként szolgáló időszakában kápolnájában.) Szakonyi Károly Adáshiba című darabját mutatták be február 3-án, s ismétlik majd meg 11-én. (Előtte az új gimnázium aulájában volt az előadás.)

Talán nem csal az előérzetem: bizonyára még több előadásra is sor kerül. Mert érdemes lenne minél többeknek látni ezt a játékot. A diákok persze nem profi színészek, alakításuk nyilván nem mérhető a darab ősbemutatójának részeseiéhez, Páger Antaléhoz, Bulla Elmáéhoz, Tahi Tóth Lászlóéhoz, Béres Ilonáéhoz és a többiekéhez, de érezhető: pontosan tudják, miről van szó. Adott egy átlag magyar család, Bódogék. Beszélnek, tévét néznek, vacsoráznak – s közben elmegy mellettük az élet. Nem veszik észre még egymást sem, nem figyelnek oda egymás mondanivalójára sem, hogyan is lenne várható tehát, hogy rádöbbenjenek, ki lakik náluk albérletben. Albérlőjük, bizonyos „Emberfi Krisztosz” hiába tesz meg mindent, amit tehet – borrá változtatja a vizet, járóvá teszi a bénát –, a legcsekélyebb hatást sem kelti a Bódog família tagjaiban ezekkel a kézzel fogható cselekedeteivel se, nem még a szavaival. Az emberek ma már megválthatatlanok, sugallja Szakonyi Károly darabja. De ha ez a nyolc fiatal, akit a színpadon láthatunk, megérti és a közönségével is megérteti, hova jutottunk, talán mégsem reménytelen az egész.

Nádudvari Anna

**A Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete és a
Premontrei Gimnáziumot és Tanulóit Segítő Közhasznú Alapítvány a 2005. évben
PÁLYÁZATOT HIRDET
a Premontrei Gimnázium tanulói részére**

Pályázati tételek:

1. Amikor én még kis srác (lány) voltam....
Nagyszülők, dédszülők visszaemlékezései iskolás éveikre. Egy-egy iskolai kaland, diákcsíny leírása, érdekes tanáregyéniség bemutatása.
2. Palatáblától a számítógépig....
A gimnázium II. világháború előtti és mai oktatási rendjének összehasonlítása. Milyen tantárgyak voltak régen és ma, ezeket milyen óraszámokban tanították-tanítják, milyen szemléltető eszközöket használtak régen és ma.

A pályamunkák terjedelme az első téma esetében 3-5, a második esetében 8-10 oldal legyen.

Beadási határidő: 2005. május 20.

Eredményhirdetés a Szent Norbert napi ünnepségen lesz, 2005. június 3-án.

Pályadíjak:

I. díj: 15 000 Ft

II. díj: 10 000 Ft

III. díj: 5 000 Ft

Ajánlás a pályázati tételekhez:

- Az első téma esetében interjúk készítése a feladat, személyes családi, ismerősi körből.
- A második téma kidolgozása kutatómunkát igényel a régi és mai iskolai évkönyvek valamint szakkönyvek segítségével.

Táncház, itt a premiben

A 8.a osztály kezdeményezésére október óta havonta egy pénteken összejön egy aulányi diák a premiben, hogy együtt táncoljon, együtt tanulja a régi néptáncok lépéseit, figuráit.

Körbe állunk, kicsik és nagyok együtt, tanár a diákkal, diák a tanárral, s próbálgatjuk a lépéseket, ki-ki több-kevesebb sikerrel. Rendeztünk már széki és moldvai táncházat, de a legsikeresebb mégis a farsangi volt, ezen dunántúli táncokat tanultunk. Tele volt az aula, szinte mindenki táncolt, belemelegedtünk, párosan, páratlanul, fergeteges hangulat kerekedett. S talán a nagyok is megérezték, hogy nem muszáj ahhoz diszkóba, vagy kocsnába menni, hogy igazán jól érezzük magunkat; jól lehet anélkül is bulizni, hogy bármilyen rossz dolgot magunkra szednénk.

Köszönjük a nyolcadikosoknak, hogy vállalták a szervezést, és nagyon jó, hogy legtöbbször élő zenére táncolhatunk, mint ahogyan ezt régen is tették a fonókban, a bálokon vagy lakodalmak alkalmával.

Örülünk, hogy nem csak énekórán hallhatunk a magyar népzeneről, hanem élőzenére, a saját lábunkon járhatjuk a lassút és az ugróst, ahogy nagyapáink és szépapáink tették, s közben öntudattalanul – nem az eszünkkel –, hanem a testünkkel, lelkünkkel tanuljuk egyik legnagyobb kincsünket, a magyar néptáncot és népzene.

Szentes Anna VII.A

A Matek

Sokatmondó mosolyok
Semmitmondó vonalak
Figyelnék én csendesesen, de
Elvesztem a fonalat
Csacska galacsinok közt
Hasít belém a tudat:
A számok útvesztőjében

Nem lelem meg az utat.
Vér, szenvedés, csaták, kínok:
Kevés! A törivel majd csak elbírok,
De a matek több!
Az algebra körül sötét ború
Mi ehhez képest egy világháború?

Memik 8.a

SZENTJAKABI KALAND

Emlékeztek még a Szentjakabi tóra? Talán hivatalosan és helyesen Szentjakab tó volt a neve, de most már teljesen mindegy, mert azt hallottam, hogy régóta nincs meg. Hová lett? Mivé lett? Hová lettek az égis égis jegenyék? Kivágták őket, kidőlték, mint sokunk életfája az elmúlt évtizedek alatt?

Most még mindnyájan együtt vagyunk. Szüleim, bátyám, keresztszüleim, azok ikrei: a tizenéves Juci, meg Tibi és én, aki három-négy éves lehettem az első szentjakabi kiránduláskor.

Lovas szekér jött értünk, arra került a bogrács, a gulyáslevesbe való mindenféle, a társaság hölgytagjai, természetesen engem is beleértve. A férfiak a szekér mellett ballagtak. Az Erzsébet park végénél a lovak balra fordultak, rátértek az erdei útra, elhagyták az erdőhöz házat, és egy jó órai kocogás után gyerekzsivaj jelezte, hogy közel vagyunk utunk végcéljához. Hamarosan feltűnt a jegenyék sora, ezek már a tó tükrében nézegették magukat.

Letelepedtünk a homokos parton, egy-kettőre pattogott a tűz, rotyogott a gulyás leves. Jutott idő fürdésre, csónakázásra, ebéd utáni sörözésre is a csinos csárda teraszán.

Sok év telt el közben, mire újra láthattam a Szentjakabi tavat. Tizenöt éves, ötödikes gimnazista voltam, osztályfőnökünk szervezte meg a kirándulást. Mi, a lányok, együtt indultunk, az árnyas erdőben madarak csicseregtek a fákon, örültek a korán beköszöntött nyárnak. A fiúk korábban keltek, mire mi megérkeztünk, már sokan lubickoltak a tóban. Schimpf Fricivel az élen a közepéig merészkedtek, ahol helyenként mély, hínáros, iszapos volt a víz. A kölcsönkapott fürdőruhában kényelmetlenül éreztem magam, hátat fordítva a tónak és mindenkinek, a parton álldogáltam. Hiába hívogattak a fiúk, nem álltam kötélnek. Nem emlékszem a tettesekre akik megragadtak és bevonszoltak a tóba. De arra emlékszem, hogy összecsapott felettem a víz, belegabalyodtam a hínárba, és úgy éreztem, hogy ütött az utolsó órák. Miután felocsudtam az ijedségből, felfedeztem, hogy bár térdig süllyedt lábam az iszapban, nyakamig sem ért a víz. Szerencsésen kievickéltem, és nem vallottam be, hogy szégyenszemre, nem tudok úszni!

Weber tanár úr nem jöhetett velünk, ő valamivel később, villamossal érkezett. A Szentjakab megállónál szállt le a Hévről (azt hiszem, amikor a múlt rendszer "megszüntette" a szenteket, Tölgyes lett a neve, aztán úgy is maradt. Kár). Innen elég messze esett a tó, meredek réten át a távoli jegenyék mutatták az utat. Vártuk a jöttét, én voltam az önkéntes őrszem, arra a napra elegendő volt a fürdésből.

Szemem becsülettel pásztázta a láthatár szélét, amikor végre a domb tetején a távolban feltűnt egy - nem fehér vitorla -, hanem egy fehér reverenda. Tanár urunk rohant lefelé teljes gőzzel, a gyorsuló sebességtől lobogott a haja, a világoskék cingulusa. Úgy tűnt, egyenesen a tóban köt ki, de fékező rakétái jól működtek, mert nevetve, győztesen, pár lépéssel a víz szélétől hirtelen megállt.

Kislány koromból emlékeztem egy távoli, part menti kicsi kunyhóra. A zsuppfedeles, fehérfalú házikó nem lehet más, mint a környéken lakó törpék háza - mesélte apám annak idején. A törpék nem voltak otthon, mert a ház ajtaját, egyetlen csöpp ablakát zárva találtuk.

Most, tíz egynéhány évvel később, a lányokkal felfedező útra indultunk a tó már elkeskenyedett szakasza melletti ösvényen. Én mutattam az irányt, pontosan emlékeztem, hol állt a házikó. Fedjük fel a titkot; ki lakik most benne? Az erdő a kora nyári délután nedves fűszagú és nyíló virágoktól illatos levegője szinte megrészegített, azt sem csodáltam volna, ha egy törpe integet majd ki az ablakon. Ott állt a kunyhó, most is zárva, de valaki lakhatott benne, mert egy koszos függöny takarta el a belátást. Mintha valami mozgást is hallottunk volna belülről. Bántuk, hogy a Tanár urat nem hívtuk magunkkal, mert hirtelen félelmetessé vált a vadregényes környék. Visszafelé rémtörténetekkel ijesztgettük egymást.

Megvolt a hajdani vidám csárda is, kopott, piszkos zsuppfedelét mélyen a szemébe húzta szégyenében, hogy hová süllyedt. Gazdája nincs, nézzük meg, mi van belül? Megcsappant bátorságunkkal most már osztályfőnökünket is hívtuk a felderítésre. A keservesen nyikorgó ajtó engedett a nyomásnak. Dohos szag, sötétség fogadott. A fal mellett tapogatózva megállapítottuk, hogy teljesen üres. Az egyik lány rémülten felsikoltott, mert fentről, a kémény lyukán keresztül két kalimpáló lábat ragadott meg. Valaki így akar menekülni, talán éppen a kunyhó titokzatos lakója? Nem jó szándékú ember, az biztos. Már hanyatt-homlok menekültünk volna kifelé, amikor a félhomályt megszokta szemünk látta, hogy a Tanár úr megragadja a kalimpáló lábakat, és teljes erőből cibálja lefelé. Aztán egy huppanás, és ott állt a lábak tulajdonosa szégyenkezve, kormosan, porosan, aki nem volt más, mint Orday Gabi barátunk! Bevallotta, hogy a kéményen keresztül akart bejutni a csárdába, de a nyílás túl szűknek bizonyult, és ő se le, se föl, beszorult a kéménybe. Miért választotta a rögzesebb utat, amikor az ajtón keresztül is bejuthatott volna?

Néha visszaálmodom magam a Szentjakabi tó partjára, pedig ötvenhét év alatt az álmok is elfakulnak. Az álom emlékével ébredek és sóhajtván látom, hogy a tó, a jegenyék eltűntek, itt vagyok az Óceán túlsó oldalán, és soha többet nem fogom látni Szentjakabot.

Toronto, 2005. február 1.

Farkas Sári (1951)

JUBILÁLÓ ÉVFOLYAMOK

Beszámoló az 1945-ös évfolyamról, benne Szászdi Konrád karácsonyi üdvözlétével

Hatvan éve érettségiztünk, nem éppen könnyű körülmények között. Nekünk, Gödöllő környékén lakó diákoknak Máriabesnyőn kellett az érettségi vizsgákat letennünk, nem sokkal a háború vége után. Osztályfőnökünk, Zimándi Pius készített fel. Ő 1974 végén bekövetkezett haláláig részt vett ötvenkénti összejöveteleinken. Néhányan Budapesten, a Norbertinumban érettségiztek. Az Öregdiák Egyesület létrejötté óta sokan tagjai vagyunk az egyesületnek. Általában öt évente jövünk össze, de külföldre került osztálytársaink hazalátogatása kiváló alkalom volt közbülső összejövetelekre is. Jelenleg három társunk él külföldön: Bánkúti Ferenc Floridában, Burghardt István Argentínában és a nemrég jelentkezett Szászdi Konrád Guatemalában. Róla legutóbbi körlevélünkben írtunk. Az Ausztráliában élt Mahler Imre sajnos 2004-ben meghalt. Ausztrál felesége, két gyermeke és unokái gyászolták.

Az itthon élők közül Beöthy Tamás 1989-ben jött haza, jezsuita szerzetes, még most is sok munkája van. Hunkár Ferenc és Kimpel Gábor is Budapesten él és dolgozik. Kalász Károly Gödöllőn, Kiss Károly Kerepesen, Kováts Gyula Salgótarjánban, Pásztai Péter Turán éli nyugdíjas éveit, de ők is találtak alkalmas elfoglaltságokat. Budapesten lakik Krauss Ervin, Piazza Péter és Tóth Zsiga Mihály, valamint egykori diáktársunknak, Rösler Guidónak özvegye, aki fiával együtt az egyesület pártoló tagja. Az elmúlt évben halt meg egykori osztálytársunk, Révész Sándor, Aszódon volt orvos. Varga Gyuláné Harmos Magdolna magántanuló társunk volt, ő Kiskunfélegyházán lakik. Végül magamról azt írhatom, hogy az egyesület elnökségében működöm, igyekszem az egyesületi sajtótermékeket nyomdába előkészíteni.

Szászdi Konrád most karácsonyra küldött üdvözlétéből idézem az alábbi sorokat:

„Ebben az évben is a Jó Isten minden szükségessel ellátott, még akkor is, mikor betegségek miatt sokszor nem tudtam dolgozni. Márciusban az volt a baj, hogy alig volt munkám. Áprilisban kaptam sok munkát, de tüdőgyulladást is, így megint nem tudtam dolgozni. Júniusban szerzett szemhártya-gyulladásomat csak drága gyógyszerekkel tudták meggyógyítani (egy hétig semmit se tudtam csinálni). Augusztusban egy autóbushoz szálltam, de megbotlottam, mert lyuk volt a járdán. Oly csúnyán megütöttem a térdemet, hogy három hétig kellett ágyban lennem. Szeptemberben pedig a vesém kezdett fájni. Követ találtak mindkettőben. Ez azt hiszem, hogy azért történhetett, mert az utóbbi időben nem ittam elég folyadékot. Most, hála Istennek, már egészen jól vagyok.

A gyerekek jól fejezték be az iskolai évet (októberben). Kornél és Mária jövőre érettségizik. Lenke az alapiskolát fejezi be jövőre. Ez a régi magyar gimnázium 5. osztályának felelhet meg. Jövőre pályát kell választania (szakiskolát). János a 6. elemi-t fejezte be, jövőre az alapiskola első osztályába jut. Andor most megy az 5. elemibe, Ildikó pedig az első elemibe (ez előtt egy „előkészítő” osztályba kell járnia).

A tanítás január közepén kezdődik megint. A legkisebb gyerekünket, Katalint eddig még nem írtuk be óvodába. Ő még játszhat és aludhat egész nap, amikor akar.

Öllemek Konrád.”

A beszámolót készítette Mayer László

Az 1940-ben érettségizettekről szóló beszámoló

1940-ben 34-en érettségiztünk: 31 fiú és 3 lány. Első nagy összejövetelünket 1965-ben tartottuk, amelyen 17 diákon kívül jelen volt még dr. Kumorovitz Bernát igazgató és dr. Oszvald Arisztid tanár úr is. Az egykori diákok közül néhányan meghaltak, többen a háború utáni politikai viszonyok miatt az ország elhagyására kényszerültek, de hollétükről tudtunk, és voltak akik teljesen kikerültek a látókörünkből. Időnként Dragsits Ottó, egykori osztálytársunk szervezett baráti összejöveteleket. Az 50 és a 60 éves érettségi találkozóinkat az tette különösen ünnepélyessé, hogy azokon megjelent dr. Gábor Asztrik, hajdani osztályfőnökünk is, aki mindkét alkalommal Amerikából jött haza. 2000-ben 14 öregdiákról tudtunk, de csak tízen jelentünk meg a találkozón, mert a többiek külföldi tartózkodásuk vagy egészségi állapotuk miatt nem tudtak eljönni. Létszámunk tovább fogyott, és ha mindeki jelen lehetne az idei Szent Norbert ünnepi összejövetelen, akkor egy külföldről hazatelepülttel együtt tízen

lennénk. Valószínűleg nem leszünk ennyien, mert némelyeknek nehézséget okoz a Gödöllőre utazás. Az előző években is főleg a HÉV vonala mentén lakók jelentek meg Gödöllőn.

Huszár Ottó

Az 1935-ben érettségizettek közül élő négy öregdiák-társunk

Az évfolyamfelelős dr. 'Soldos László szóbeli beszámolójában visszautalt a 2. Emlékkönyvben leírt „Emlékszilánkok”-ra (8-16. oldal). Ebben ismerteti osztálytársai sorsát. A 15. oldalon szól az akkor még élő társairól is. Azóta meghalt Gápel Pál, idehaza ketten élnek: dr. Hetényi Gyula és ő maga. Két társuk ma is külföldön él. Egyre nehezebb mozgásképességük miatt a Szent Norbert ünnepen valószínűleg csak az évfolyamfelelős megjelenésére számíthatunk.

Az 1950-ben érettségizettek 55 éves találkozója elé

1948 nyarán a hatodik gimnáziumot fejeztük be, miután rendi iskolánkat 24 évi felbecsülhetetlen értékű oktatói-nevelői működés után államosították. Akkor volt az utolsó premontrei érettségi a gimnáziumban. Ezután még két évig az államosított gimnáziumban tanultunk tovább, és mi voltunk 1950-ben az utolsó érettségizők a régi gimnáziumi falak között. Igazgatónk, dr. Szemes József tanár úr, addigi osztályfőnökünk, nagyon sokban könnyítette számunkra a megváltozott körülmények elviselhetőségét. Ezután a gimnáziumot egy tollvonással megszüntették, és a teljes premontrei épületegyüttest az Agráregyetem rendelkezésére adták. Gimnáziumunk alattunk járó osztályai más-más gimnáziumban kényszerültek érettségi vizsgát tenni. Érettségink után rövidesen a Rendházban élő tanárainkat is elűzték.

Öt évvel ezelőtt, 2000-ben a rendalapító Szent Norbert napján ünnepeltük 50 éves találkozókat, amelyen még néhány kedves tanárunk is jelen lehetett, mint Fényi Ottó atya, legelső osztályfőnökünk, a gödöllői premontrei újrakezdés megálmodója és létrehozó apostola. Világi tanáraink közül Rudnay Károly, Fejérdy Győző tanár urak is velünk voltak, következmények nélküli latin vizsgát is rögtönöztek jó hangulatban, mindannyiunk örömére. Élt még, és hála Istennek még ma is él Gémesi Jóska bácsi, osztályfőnökünk az utolsó két évben, aki 92 évére tekintettel egészségi állapota miatt nem jöhet közénk.

Sajnos az elmúlt 5 év során megfogyatkoztunk, 5 évvel ezelőtt jelenlévő tanáraink emlékeinkben élnek. De mi is kevesebben vagyunk, időközben eltávoztak: Pap Jóska, Horn Harry, Visnyovszky Magda és Hatvani Laci.

Osztálylétszámunk 30 fő, 27-en egyesületi tagok vagyunk, túlnyomó részben rendszeres a kapcsolatunk. Ketten az Egyesület vezetőségében tevékenykedünk. Külföldön élnek: Jáger Béla (Ausztrália), Farkas Aurél, Fekete István (Egyesült Államok), Laurovits János (Németország), Vastagh Tibor (Svédország), Zlinszky György (Svájc). Majdnem valamennyien rendszeresen hazalátogatnak és jelen vannak Szent Norbert napjainkon. Az idei Szent Norbert nap alkalmából az 55. évi jubiláló találkozóra szeretettel várjuk egymást! Találkozónkra meghívjuk Kovács Béla Kolos tanár urat, a premontrei tanáraink doyenjét és Gáspárdy Ödön tanár urat, aki harmadikos korunkban 1944 októberében történelemre, az államosítás előtti utolsó évben a földrajztudományra próbált oktatni bennünket.

Életünk elmúlt évtizedeire visszatekintve köszönettel és hálával tartozunk tanárainknak, akik meggyújtották és táplálták bennünk a keresztény hit és hazaszeretet lángját, mellettünk voltak a világ keresztény értékrendű megismerésében. Amit mi a premontrei gimnáziumból magunkkal vihettünk, az segített számtalan nehézségen, buktatón és kísértésen át. Legyen áldott a nevük mindörökké!

Isten kegyelméből a számunkra kimért földi élet útját járva ne felejtsük el a premontreiek jelmondatát, amit annyiszor hallhattunk boldog emlékü Fényi Ottó atyánktól: *Ad omne opus bonum parati! – Legyünk készen mindig a jót cselekedni!*

Polcz Iván és Várady-Brenner András

Minden évben kitüntetett figyelemmel köszöntjük a jubiláló évfolyamokat. Ebben az évben jelentős változás következik be: **köszönhetjük az 5 évvel ezelőtt érettségizett öreg diákjainkat** is, akik az 1992-ben újból megindult Gimnáziumunk első érettségizői. Kívánjuk nekik, hogy Iskolánk falai között még számos jubileumi évfordulót ünnepeljenek együtt.

Az Egyesület nevében Várady-Brenner András

5 éves érettségi találkozóra készülünk

13 év...ennyi idő telt el azóta, hogy az újraindított Premontrei Gimnázium első évfolyamába felvételiztünk. Mi még öt fordulón keresztül küzdöttünk a 60 férőhely valamelyikéért. ... Aztán 1992 szeptemberében harmincan kezdtük meg tanulmányainkat az I. B-nek nevezett osztályban. Akkor még nagyon távolinak tűnt a 8. év vége, ezért nem nagyon gondoltunk arra, hogy mi is lesz azután. Csak néha felöltött bennünk, hogy ki fogjuk-e bírni ezt az időt.

Az évek folyamán sok minden történt velünk, jó és kevésbé jó dolgok egyaránt. Felnőttünk, okosabbak, bölcsőbbek lettünk és lelkiekben is sokat fejlődtünk. Ahogy most visszatekintek ezen időszakra, úgy látom, nagyon gyorsan elszaladt a nyolc év. Egyszer csak ott álltunk az érettségi vizsgák előtt és egészen izgatottak voltunk. Huszonöten érettségiztünk, az osztály minden tagja sikeresen vette ezt az akadályt. Mindannyian jelentkezünk valamely felsőoktatási intézménybe és – ha nem is első nekifutásra, de a másodikra biztosan – felvételt is nyertünk. Osztálytársaink egy része ebben az évben fogja megszerezni első diplomáját, de vannak, akik már el is végezték a főiskolát. A tanulást ők sem hagyják abba, továbbképzik magukat, akár még munka mellett is.

Márciusban közösen elhatároztuk, hogy 5 éves érettségi találkozónkat ősszel fogjuk tartani. Várhatóan addigra már mindannyian túl leszünk vizsgáinkon, államvizsgákon és felszabadultan örülhetünk egymásnak. A szervezés már folyamatban van, reméljük, osztályunk minden tagja el tud majd jönni erre.

Csongorádi Anita

Időszerű gondolatok a keresztények társadalmi felelősségéről

A huszonegyedik század fordulójára hihetetlenül megnövekedett az ember hatalma és pusztításra való képessége. Morálitása viszont nem fejlődött, ellenkezőleg félelmetesen hanyatlóban van. A hazai légkört is napról-napra egyre jobban szennyezik az erkölcsi értékvesztés következményei. Erkölcs nélkül azonban az emberi szabadság önmaga karikatúrájává válik. A magát „szabadnak” nevező társadalom a szakrálistól való eltávolodás eszeveszett igyekezetében elvágja magát saját fundamentumától. Szomorú példa, hogy az egyesülő Európa alkotmánya hallani sem akar keresztény gyökereiről, alapjáról. A „felvilágosult” ember Isten tekintélyének leválasztására törekszik. A keresztény erkölcsi értékek relativizálása idejét éljük, magyarul szólva ez azt jelenti, hogy egyes elszabadult ultraliberális nézetek szerint a jó és rossz mibenléte nem határozható meg, a bűn nem létezik, bármit megtehetek, amire képes vagyok és ha az nekem jó. Hogy másnak jó-e, az nem kérdés. Hirdetői hamisan és cinikusan demokráciára hivatkoznak, ám csak a legfontosabb alaptételt hallgatják el, miszerint a jól működő demokrácia köteleességek és jogok harmonikus egysége kell, hogy legyen.

Ebben a saját vesztébe rohanó világban csak egyetlen szilárd kapaszkodó létezik, az erkölcsi értékekhez igazodó keresztény világnézet, amiben jog, etika, erkölcsi érték azonos értelmű fogalmak. Az evangéliumi tanítás nem ismer olyan hivatalosan megfogalmazott, naponta hallható és olvasható sunyi magyarázkodásokat, miszerint bizonyos esetekben a társadalmi vagyon ellen elkövetett haszonszerző mesterkedés, vagy a közjó elleni erkölcsrombolás ugyan nem etikus, de jogszerű, ezért nem is büntethető. Ez már a mérce dekadenciája. Sajnos itt tartunk. A mérték tönkrement, pedig Mécs László nagy premontrei költőnk már évtizedekkel ezelőtt komolyan figyelmeztetett:

Ha a mérték tönkrement,

Senki, semmi meg nem ment

Közéletünk halálosan beteg állapotát látva nem lehetünk közömbösek. Az Evangéliumnak az élet minden területéhez van üzenete, mert küldetése egyetemes és ezt egy meggyőződéses Krisztuskövető kereszténynek valóban ki is kell nyilvánítania. Természetesen az ilyen meggyőződéses magatartás nem tetszik mindenkinek. A mai közélet bizonyos főszereplői nem fogják fel, hogy mit képviselnek a keresztény egyházak, gyanakvással figyelik megnyilatkozásait, saját hatalmukat látják veszélyben. Ezért hangoztatják, hogy a vallás magánügy. Ez szépen hangzó hamis igazság, mert: **a vallás valóban magánügy, de a hívó ember élete közügy.** A politika: a „polisz” a közösség, a társadalom ügye. Éppen ezért egyesek számára bármily botrányosan is hangzik, a keresztény embernek kötelező részt venni a politikában. A II. vatikáni zsinat után a klérusnak nem lehet pártokra lebontott politikai szerepvállalása, ám a keresztény tanítás megköveteli a határozott állásfoglalást az égető társadalmi kérdésekben, mint korházak, iskolák, határon túli magyarok ügye, azonos neműek házassága, a közművelődés fokozatos süllyesztése, abortusz, eutanázia stb. A II. Vatikáni Zsinat és a pápa körleveleiből egyértelmű, hogy a velünk szemben alkalmazott álláspont elfogadhatatlan. II. János Pál pápa Christifideles laici c. 1988-a apostoli levele a leghatározottabban sürgeti az Egyházba tartozó világi hívők politikai elkötelezettségét:

„A világi hívők a személy és a társadalom szolgálatát tartva szem előtt az evilági ügyek keresztény szellemű intézése során semmi módon sem mondhatnak le a politikai életben való részvételről, vagyis arról a sokrétű és szerteágazó gazdasági, társadalmi törvényhozói és irányítói és kulturális munkáról, amelynek célja szerves és intézményes módon a közjó előmozdítása...”

/mértékadó vélemények alapján összeállította: Polcz Iván/

GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 30. sz. kiegészítése és változások
2004. október 25-től 2005. március 25-ig (lapzártáig).

• Elhunytak:

Windisch-Graetz Vince (1931. évf, megh. 2005. 01. 19, Bécs), Szentpétery Géza (1936. évf, megh. 2005. 01. 09, Bp.), Bercelly Jenő (1939. évf, megh. 2004. 04, Bp.), Csák Péter (1943. évf, megh. 2005. 02. 07, Szekszárd), Czibor Endre (1944. évf, megh. 2004. 11. 04, Bp.), Hatvani László (1950. évf, megh. 2004-ben, nem volt tag), Ordasi István (1952. évf, megh. 2001-ben, Ráckeve), Mondik Oszkár (Kassai diák, megh. 2004-ben, Kassa), Cseh Iván (Rozsnyói diák, megh. 2004. december, Rozsnyó).

• Új belépő: jelenleg nincsen.

• Kilépett: Forster Miklós (1949. évf.)

• Változások bejelentése:

A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését (Egyesülettel, évf. felelőssel). A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy a temetésen búcsút vehessünk.

• Tagdíj és befizetések:

A 2005. évi tagdíj 1000 Ft. Akinek ez az összeg sok, jelezze Egyesületünkkel, hogy tagdíjmentesként kezelhessük. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – évek óta nem fizetett tagdíjat. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt 11742049-20260804 számlaszámra bármelyik OTP-pénztáránál. A befizetés így előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. A Posta az Egyesület felé kezelési díjat számol fel, az OTP nem! Ilyen csekket mellékelünk! Külföldről lehetőleg hazalátogatóval küldjék el, mivel az átutalás és a csekkbeváltás jelentős kezelési költség levonásával jár.

• Belföldi befizetési utalványokat (egyesületi, alapítványi célokra) az Egyesület küld az igénylőknek, hasonlóan jelentkezési lapot is. Az Alapítvány a kapott befizetésekről az év végén igazolást küld, mely összegek – a törvény szerint leírhatók a személyi jövedelemadó alapból.

• Kérés: Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk azonban éves terveinket megvalósítani, így a körlevelek és következő könyvünk kiadását és szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a további segítséget is – köszönettel!

• Következő könyv: 3. Emlékkönyvünket ebben a félévben kinyomtatjuk, és elkezdjük a kétkötetes kiadvány szétküldését, illetve akiket személyesen elérünk, kézbesítését. A két kötet nyomdai költsége kb. 1000 Ft. Kérjük ezért azokat, akiknek ez nem okoz gondot, hogy a mellékelt csekken - az ez évben 1000 Ft-os tagdíj és az ebédterítés befizetése mellett - adományként a postai küldési díj nélküli könyvárat (1000 Ft) is adják fel. Megértésüket és segítségüket köszönjük!

• Tagtoborzás: Aki tud olyan diáktársunkról, aki még nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiák közösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

• Programok a 2005-ös évre:

- Érettségizők ballagása	május 14.	- Kirándulás Felvidékre (program!)	június 21-26.
- Kirándulás Zircre	május 21 (program!)	- Gimnáziumi Veni Sancte	szeptember (?)
- Szent Norbert ünnep Gödöllőn	június 4.	- Vezetőség tanácskozása	szeptember (?)
- Szent Norbert ünnep Kassán	június 25-26.	- Rekviem elhunytakért	november 12.

• 2005-ös jubiláló évfolyamok: 1935, 1940, 1945, 1950, 2000. Találkozunk Gödöllőn, június 4-én! (Előzetes híradások a körlevélben.)

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: dunai@mail.prem.hu)

Budapest: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

Dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: polcz@elgi.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221, Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varady-brenner@tvnetwork.hu)

MEGHÍVÓ

Szent Norbert-ünnepi találkozóra 2005. június 4-én szombaton Gödöllőre

A Gödöllői Perjelség és az Öregdiák Egyesület várja az egykori tanárokat, diákokat, a mostani gimnazistákat, a hozzátartozókat és mindazokat, akiket összeköt a Premontrei Rend tisztelete, a Gimnázium és a Nevelőintézet szelleme, az iskolaévek alatt kifejlődött barátság és szeretet – az ünnepi találkozóra.

Az ünnepi találkozó programja:

9.30-kor ünnepi szentmise Szent Norbert tiszteletére (megemlékezve a Rendről, egykori tanárokról és diáktársakról, az elhunytakról) a Fácán sor 3. alatti kápolna falai között. Kérjük a gépkocsival érkezőket, hogy a gimnáziumnál parkoljanak, a Fácán soron kevés a hely. A nehezen járóknak adjunk segítséget!

10.30-10.45 között a kápolnában a gimnáziumi pályázat eredményhirdetése.

10.45-12.00 között a társegyesületek (Kassa, Nagyvárad, stb.) és a jubiláló évfolyamok (1935, 1940, 1945, 1950, 2000) jelen lévő képviselőinek rövid beszámolói.

12.00-kor átmegyünk a kopjafás Emlékműhöz és koszorút helyezünk el az elhunyt iskolatársak tiszteletére

12.30-14.00 között az egyetem étkezdéjében közös ebéd. Ez alkalmat ad az évfolyamok tagjainak találkozására, beszélgetésre. Az étkezde asztalán táblákkal megjelöljük az évfolyamokat és az ebédre jelentkezettek neveit, ezért kérünk május 15-ig előzetes jelentkezést.

14.30-kor koszorút helyezünk el Fényi Ottó sírján. Záró programok igény szerint.

A befizetésekre és a jelentkezésre vonatkozó tájékoztató:

A gödöllői ebéd ára személyenként 1400 Ft. Lehetőleg az OTP-ben feladott egyesületi csekken, akár a tagdíjjal együtt kérjük befizetni, feltüntetve, hogy az összegből mennyi jut tagdíjra, mennyi ebédre (személyek száma) és (ha többet fizet) a megajánlott rész. Lehet a helyszínen is fizetni, de a sorban állás elkerülésére a csekkes befizetést javasoljuk. **Minden részt venni szándékozótól feltétlenül kérjük (május 25-éig) a mellékelt jelentkezési lap visszaküldését az Egyesület gödöllői címére, mert csak így biztosítható az évfolyamok tagjainak egymás melletti elhelyezése!** Külföldiek az ebédet a helyszínen fizethetik. A részvételi szándékot telefonon is lehet közölni május 25-éig az Egyesület telefonján (06-28/430-879). Kérjük, hogy azok a belföldiek, akiknek az ebéd megfizetése nehézséget okoz, jelezzék a jelentkezési lapon; az Egyesület nekik térítésmentes ebédet biztosít.

* * *

Kirándulási javaslatok

Kirándulást szervezünk Z I R C-re, 2005. május 21-én.

Indulás: a Népligeti autóbusz-pályaudvarról 6,50-kor induló autóbusszal. (Sajnos vonattal nem alkalmas, ½ 12 – re ér Zirc-re, s 12 – 14 óra között minden zárva tart.)

Program: a Ciszterci Rend temploma, a Könyvtár és a Múzeum megtekintése, séta az arborétumban.

Ebédelési lehetőség a közeli vendéglőben van, menü, kb. 1000-1200 Ft.

Hazautazás: 16,20-kor autóbusszal, vagy 15,40-kor vonattal Veszprémen keresztül. Mindkét eszköz kb. 19 órára ér Budapestre. Vonattal 19,01-kor is van lehetőség, a Déli pu-ra 21,58-kor érkezik, helyjegyes!

Előrelátható költségek: belépők, ebéd kb. 1500-1600 Ft/fő.

Jelentkezés: Flettner Gyula, 26-312-271, vagy fpapa4@axelero.hu e-mailen, május 10-ig.

Fontos! A buszra a helyet célszerű legalább egy héttel előbb biztosítani!

Kirándulást szervezünk K a s s á-ra, 2005. június 20-26 között, gépkocsikkal.

Találkozás 2005. június 20-án 12,00 órakor, Tornyosnémeti közúti határállomás magyar oldalán.

Program: Kassán városnézés (ebben kirándulás Szentistvánra), utána Lelesz és Királyhalmec, majd Jászó az ottani látnivalókkal (templom, rendi temető, cseppkőbarlang, Takács Menyhért forrás), Szádelő völgy, Krasznahorka vára, valószínűleg Eperjes és Bártfa. Június 25-26-án részvétel a kassai öregdiákok Szent Norbert ünnepi találkozásán. A program 26-án délben fejeződik be.

Szállás: iskolai internátusban, 2 személyes szobákban, kb. 250 SK/fő/éj költségért.

Étkezés: étteremben, illetve saját ellátás (reggeli, vacsora), kb. 120-150 SK/fő/ebéd (egyszeri meleg étel).

Jelentkezés: Flettner Gyula, 26-312-271, vagy fpapa4@axelero.hu e-mailen, június 5-ig.